

vigyázat, nagytehetség!

A legnagyobb elővigyázatosság ajánlatos. Szerzőnek és olvasónak egyaránt, pontosabban: elvászthatatlanul. Mert a mű olvasása során létrejövő feszültségből óhatatlanul „tilos és életveszélyes” következmények fakadnak.

Különben persze értelme sem lenne az egésznek.

Ennek a keresésnek, pontosabban magának a Keresőnek, ami az itt következő szöveg címe és tárgya, és főhőse volna. Ez pedig mindjárt ironikus tükröt tart „elő-keresésem” elé, hiszen a „filó vera dráma” nem szól másról, mint ennek a folyamatnak pazar reménytelenségéről. A keresésről, ami óhatatlanul *tárgyra* irányul: a szöveg értelmére tehát, ami nem lehet más, mint a szöveg *tárgyának értelme* - ez pedig éppenséggel a folyamat maga, *ez a dráma* -, a kör bezárul, anélkül, hogy iver összeérne.

Hogy is van ez?

Vigyázzunk tehát. Megéri. Mert ennél nagyra törőbb kereséssel nemigen szembesülhet kortárs olvasó (a nézői szembesülés még várat magára). Hiszen a szerző nem adja alább, mint hogy éppenséggel a kollektív és archaikus eredettörténet egyik legfőbb (ha nem a legfőbb) mítoszával szemléltesse ezt a keresést magát, akár mint az értelem keresését, sőt az egész folyamat értelmét, a drámáét. Hogy HOL VAGY? - te: a másik; te: az Isten; te: aki majd végül értelmet adhatsz a keresésnek?

Es amolyan előzékenyen magabiztos iróniával még súg is az alcím: hogy szintek szerepelnek itten, igen: mint a misztériumjátékokban vagy moralitásdrámákban - vagy éppenséggel a megjelenített emeletes házban; és éppen ezeknek a szinteknek a párhuzamossága, átjárhatósága vagy átjárhatatlansága lesz a dráma horizontjává a szöveg terében - mégpedig szellemesen, frappánsan, meglepően és itt, előtűnik. Hiszen a teremtésben mégiscsak volna valamiféle *vertikalitás*. Menny és Pokol elhelyezkedése közismert, változtathatatlan - akárcsak a Teremtőé, még ha Isten mozgásszerűlt férfi volna is, Isten fia pedig egy kisfiú, mindannak keserű tudásával, ami még vár rá, és amit csak efféle, infantilitásukba koravénül érzékeny lelkek tudnak. Akiknek ráadásul még a világot is meg kellene váltaniuk.

Ám a szintek abban is segítenek, hogy a merészen komponált szöveg belső tagolását megsejthessük, hogy az egymásnak minduntalan tükröt tartó etüdökben egymásba tűnjenek a jelentés rétegei: kártyázó proletáridillből bomlik ki a gondviselés mítosza, gyerekjátékokból a félreértett kinyilatkoztatás, érzéki és kulináris vágyakból a metafizikai magány - sajátos és öntörvényű asszociációkkal jelölve ki az értelmezés mindig keskeny nyomtávját pályáját.

Mindezek fölött - olykor alatt, mögött vagy helyett-pedig az ismert édenkerti álom kínál szerkezetet, ahogy Ádám és Éva a bűnbeesés meghitt határmezsgyéjén minduntalan fel-felriadva sejtse meg önmaguk - leszármazottaikban bővítetten újratermelődő - immár végtelen keserveit. De éppen mert a leszármazást Filó (mondjuk, Madáchsal szemben) magától a Teremtőtől eredezteti, hát Isten semmiképpen nem mentesül a felelősségtől: rokkantsága, elterjedt halálhíre, megdöntöttségének legfeljebb kibúvó, nem drámai mentség.

Ha ugyan jó irányban keressük az értelmezés szintjeit. Hiszen éppilyen joggal sejthetjük meg az álmodásban a fent leírttal *ellenirányú* mozgást: hogy éppen a teremtmények álmodják maguknak az Édenkertet és az első emberpárt, sőt talán még Istent is - akkor pedig nem történik más, mint hogy saját életük kínálkozó és heterogén formáit illeszteniék valamire, ami az álom által válik csak élni érdemessé, netán nagyszabásúvá, „istenivé”. Értelmezésünk elbizakodottságát enyhítendő

azonban a szerző minden szintről egy újabbra mutat, frappánsan, ironikusan és megrendítően - a szövegben nemek és víziók költői cserebomlása is zajlik, mint lidércnyomásokban szokásos, és mindegyre nemcsak a virtuózan megteremtett nyelvi tér ad gazdag lehetőséget, de - vigyázat! - a szigorú logika is.

Es ez a logika (*nagyfeszültség!*) nem azé a formáé többé, amit színműnek ismerünk, hanem inkább azé, ami dráma lehet, lesz és - igen - *legyen!* Ahol többé nem a pszichológiai kauzalitás és úgynevezett dramaturgiai törvényszerűségek lökdösik előre a cselekményt (vagy mit), ahol nem lélektani realizmusba, adaptációkba és fasírozott klasszikusokba rokkannak a drámaszerzők, hanem maga a *színház* teremt formát, mégpedig csaknem olyan feltétlenül, miként az alapmítoszokból ismert Teremtő mutatott erre példát.

Jönnek a romlatlanok?

Itt, ők, így gondolkoznak. Pontosabban: így látnak. Nem tudnak másképp. Hiszen például Beato Angelico nem művelődéstörténetet festett, nem is Biblia-illusztrációt - hanem esendő kortársakat és az ablakon túli tájat. Hiszen ha valamiről lehet tudásunk, akkor elsősorban és éppen erről lehet: odaégett tojásrántottáról, kártyázásról és „futógépnek” nevezett tolokocsiról, mellyel Isten még mozdítható. Nem fordítva. A köznapi látványon tűnik át a mítosz, a misztérium, a Biblia - lehet ez másként?

A látvány pedig feltétlen. A rendkívüli erejű vizualitás pedig az egész művön átizzik - át bizony a színpadi instrukciókon, a meditatív szerzői félmondatokon, a monológon -, mit számít, hogy landolhat-e repülő, csepeghet-e vér, kavaroghatnak-e felhők a szcenika jelenlegi állása szerint, ha egyszer természetesen történik meg minden abban a szöveg-terében, ahol költőien egymásba hajlik dialóg, instrukció és szerep?

Ezért az egész szöveg eredendő és könnyedségében erőteljes poézise. Mint egyetlen versé, amit pontos ritmusban tagol ugyan a színpad ihletése - de amelyben talán csak tipográfiai súlyú minden efféle mozzanat. Mert - és ez talán ugyanazt jelenti - itt nem drámát olvasunk, hanem *színházat*. A szerző ugyanis könnyedén, groteszken és mégis magától értetődően teremt meg ezt a komplex illúziót-mint maradó belső látványt, és minden további szó és csend csak arra kell, hogy általa minket is látni segítsen,

Ez persze nem lesz könnyű. Hiszen ebben a műben az „álom kronológiája” érvényesül, az időérzékelés a kompozíciónak megfelelően szépen felborul, a jelentés folyamatosan játék tárgyává válik, hogy végül mégiscsak azt lássuk: minden hányavetinek tűnő mondat mögött gazdag reflektivitás és feltehetően nem kevés szenvedés rejlik, hogy itt olyasmit kellene tudni éppolyan gátlástalan és méltó szabadsággal, ahogy a szerző írni tud - de persze írni, neki, így, könnyebb. Hiszen egyszerűen nem tud másként.

(Még egy dolgot sem.)

Ez persze éppoly veszélyes, mint felemelő. Együtt, a kettő. Mert a tehetség ereje közismerten nem zabolázható. Még talán nem is szelídhető. És nyilván ugyanúgy van, mint Istennel a hívó - hogy az utóbbi tartozik az előbbihez, nem fordítva. Ez a kreativitás pedig ömlik és árad, és a szerző minden gesztusában helyet követel: ahogy fest, játszik, dohányzik, verset ír, él. De hát ezek egyike sem könnyíti meg azt, hogy *értsük*. Hogy kanonizált beidegződéseinken és egyedülünk hitt konvencionkon túl ugyanolyan eredendő és reflektált naivitással tudjuk őt látni, ahogy ő tudja látni és láttatni a világot. Most: mint a színpadot.

És ebből a -feszültségekben gazdag - *nagytehetségből* persze még csaknem bármi lehet. Színház is. Vagy íráskor sora. Esetleg egy nagy élet. Esetleg egyik sem. De hogy keresés lesz, az bizonyos. Es ez talán így jelent mégis mindent, előidőben, együtt.

Nagy András

KERESŐ

-szintek-

filó vera dráma

Szereplők

KISFIÚ
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI
KISLÁNY
NŐ1
NŐ2
ANYA
KÁRTYÁZÓ 1
KÁRTYÁZÓ 2
KÁRTYÁZÓ 3
KÁRTYÁZÓ 4
KÁRTYÁZÓ 5 (végig néma, nem cselekvő, arca és teste mozdulatlan-ságában is kifejező reflektálást rejt; a legjelentősebb szereplő)
KÁRTYÁZÓ 6
ÁDÁM, ÉVA
ISTEN

1

Egy nő, egy másik és egy kisgyerek közeledik. Fejük felett kártyázó férfiak. Nem tudni, hogy mozdulataik reálisak-e vagy irreálisak, mikor hogy, talán váltogatja egymást a kettő. Határokról nem tudok. A díszlet kétszintes. Misztérium, moralitás, vagy mi?

NŐ1 Folyton öregítenek, és még elvárják, hogy örüljek.
NŐ2 Minek?! Kérdezzem?
KISFIÚ Szaros duma. És a mennyországgal mi lesz? Azt mondtátok, megnézzük.
NŐ1 Te mondtad neki?!!
NŐ2 Én nem. Aztán nem.
KISFIÚ A beérkezésünk előtt mondtátok. A fellegekben jártok, egy szavakat sem hiszem. Mégse.
NŐ1 Kislányom, ne térj le a tárgyról.

A két nő szömyen röhög

KISFIÚ Nem gondoltok a keresztelésekre, amikor rajtam nevettek.
Mellesleg.

Elhallgatnak

NŐ1 Úristen, parókák hullanak az égből!

És tényleg

KISFIÚ Anya, nem emlékszel? Mi lesz már?
NŐ2 Tényleg, mi lehet ez?
KISFIÚ Anya!!
NŐ1 Mindenki a maga igazát, a maga akaratát, a maga visszfényét, a maga örületét, ha még örület lenne!, vajon dühből beszélek?, akarja, po-ont. Nem tudom, mit akarsz, nem kérdezem vissza.
Folyton öregítenek. Rosszul kezdtem. Tudok reflektálni magamra?
Túl kell járnom az eszükön.
NŐ2 Veled történt valami?
NŐ1 Rosszul kérdezel, mindig rosszul kérdezel!!
KISFIÚ Anyaaaaaaaaaaa!!!
NŐ1 A mennyország a Paradicsom egy része. Az égi Paradicsomé.
Bekerülni felér egy menzával. Iskolai, de kell nevelkedni valamin. A

föld és az ég között az a különbség, hogy az előbbibe mi szarunk, az utóbbi pedig belénk. Létszükséglet. Paradicsomi filozófiát hallottatok, kedveseim. Tudok visszafelé is számolni!
NŐ2 Úgy gondolom, eleget csevegtél már, ideje indulni. Remélem, elfelejtetted a mennyországot. Te is.
KISFIÚ Persze, az előbb csak vicceltem.
NŐ1 Én is! Amikor azt mondtam, hogy kislányom. Tisztában vagyok az értékeiddel.
KISFIÚ Ennyit akartam hallani. Nem érdekel. Menjünk.
NŐ2 Te nem jössz? Na, ne vedd annyira a szívedre magad.
NŐ1 Valamit akarok adni neked. Ajándék.
NŐ2 Szerintem menjünk.
NŐ1 Ajándék.
NŐ2 Mi lenne az?
NŐ1 A kisfiam.

A Kisfiú elrohan. Egyikük sem fut utána, mereven nézik egymást. Bejön a színre két meztelen alak, illetve csak a falevel, ami ér valamit

ÁDÁM Nem akartunk lejönni/feljönni, esküszöm az egy élő Istenre, komolyan, egy kérdést kell csak feltennem, ennyi az egész, mind, össze, hál' isten, iszonyú ez a visszatérés, az ember lezárja magában a dolgokat, hiszi, aztán az tényleg lezáródik, nem úgy, ahogy ő gondolta, persze, nem, ezek a szavak!, fura, nem én beszélek, ugye elhiszik nekem?
ÉVA Ciki.
NŐ1 Keresnek valakit?
NŐ2 Mi lenne az a kérdés?
ÁDÁM Ahogy mondja.
NŐ1 Most melyikünk?
ÉVA Ez az...

Nő2 figyelemre sem méltatja, pedig. Akkor Ádám

NŐ2 Ne haragudjon, egyrészt nagyon rosszkor jött, másrészt felvehetne valami tartalmasabbat magára, még megfázik.
NŐ1 Időn kívül megbocsátható a jövő. Belépése díjtalan. Falevele nem csak nekem tetszik. Hideg van, ennyi tény.

Egy kicsi csönd

ÉVA *(súgja, de nem Ádám fülébe)* A hosszú hajú sokkal érdekesebben fejezte ki magát, de a rövid érthetőbb volt. Most ezt kellett mondanom, ugye? Nem arról volt szó, hogy nincsenek különbségek?
ÁDÁM Nincsenek, láthatod.
ÉVA Tudom, hogy ugyanazt mondták, ne nézz szarnak.
ÁDÁM Tudnak válaszolni?
NŐ2 *(a rövid hajú)* Tudnak válaszolni?
NŐ1 *(a hosszú hajú)* Paradicsom.

Ádám megsimogatja a két nő mellét, Éva megtöri az orrát. Elme-nőben

ÉVA, NŐ2 Milyen közönséges.
NŐ1 Az idő rövid. Még ez a szerencse.
NŐ2 Es milyen jellegtelen volt ez a nő. És semleges. Ormótlan.
Különben az ő idejükre gondoltál?
NŐ1 Jobb lesz, ha különválunk.
NŐ2 Megkeresem a gyereked.
NŐ1 Micsoda szaros kérdés.
NŐ2 Nem az.

A hosszú elme. Felzaklatással. A másik itt marad, egyedül. Nem akar, de elkezd sígni. Mindenkinék megvannak a maga törvényei. A világitás átalakul: erdőt sejtet

Jaj, már megint. Az istenit, nincs papírzsebkendőm.

Valami puttószerű lény - kobold? - közeledik, egy hatalmas zsebkendőt nyújt át a Nő-nek, az örül. Kedves mosolya mögött nem húzódik semmiféle erotika. Inkább megbánás

Köszönöm. Te mindig kiségedsz a bajból. Ideiglenes. Mi ez még?
A, most nem akarok átváltani, hadd legyenek még nő.

A kis puttó édesen hahotázva eltűnik. A megnyugodott Nő is lassan kibiceg az erdőből, ami kihaladásával párhuzamosan újra visszavált elhanyagolt pirossá. A zavaros Női előbújik, és megáll a színpad elején, teljesen közepen

KÁRTYÁZÓ 1 Te nem csalsz.
KÁRTYÁZÓ 4 Nem.
KÁRTYÁZÓ 2 Gondoltam, beszállok a világ politikájába.
KÁRTYÁZÓ 6 Melyik világéba?
KÁRTYÁZÓ 1 Figyelem, gyerekek!
KÁRTYÁZÓ 4 Lejárt.
KÁRTYÁZÓ 2 Nem fogtok meg. Zakatolást hallok itt belül.
KÁRTYÁZÓ 1 Itt belül.
KÁRTYÁZÓ 4 Vicces.
KÁRTYÁZÓ 2 Én sejtem a végtelenséget, értitek?
KÁRTYÁZÓ 1 Mi is.
KÁRTYÁZÓ 4 Sejtjük.
KÁRTYÁZÓ 3 Ász.
KÁRTYÁZÓ 4 Nyert.
KÁRTYÁZÓ 2 Tegnap megkötöttem tiszta élő gyapjúból az egész világmindenséget.
KÁRTYÁZÓ 6 Melyik világmindenséget?
KÁRTYÁZÓ 1 Es édesem, felveszi azt valaki?
KÁRTYÁZÓ 2 Nem vagyok édesed!!!, ez egy!, és nem pulóver, hanem faliszőnyeg!!, ez kettő!, és csak úgy! Én legalább csinálom valamit!
KÁRTYÁZÓ 1 Mindegy.
KÁRTYÁZÓ 6 Melyik mindegy?
KÁRTYÁZÓ 3 Ász.
KÁRTYÁZÓ 4 Nyert.
KÁRTYÁZÓ 1 Minden érthető.
KÁRTYÁZÓ 4 Látjátok!

A párbeszéd vége felé egy nő közeledik befelé, piros babakocsit tol, benne Kislány, aki szintén piros babakocsit tol, a sajátját

KISLÁNY Anyuci, hánynom kell.
ANYA Ne dramatizáld túl a helyzetet,
KISLÁNY Miért csak „dramatizáld” mondatok jutnak eszedbe? Neked.
ANYA Neveltetés, érdeklődéshatárok, elegendem van, nehogy azt hidd, hogy te mívesebb vagy.
KISLÁNY Én nem. Aztán nem. (Kiugrik a kocsiból, elszalad) Én nem vagyok hiába verve! Meg kell találnom valakit! Nekem!

Az Anya kétségbeesetten rohanna utána, persze elbotlik a kölyke kocsijában. Amúgy is. A kis műanyag kocsiból paradicsomok hullanak ki. Az Anya szégyenkezve eltakarodik

NŐI (üvölt) Akkor most jött el az a nagy idő! Ez a világmindenség! Az összes, az összes! Elbűjni, csak ezt kértem, csak ezt! Ő, mennyei fürdő, fojts magadba, taníts, szeress, elégíts ki! Ő, sejtető hab, Oberon és Titánia, hát mit nekem a világ kínja, tágulni akarok, tisztítani, puszitolni! Hadd rejtőzzek el, engedj, engedj be, az évek múlását elfelejtik, csak üvegben gondolkozom, jaj nem, nem ártok neked, nem akarok többet tapasztalni, engedj ki, engedj be!

A Női hempereg, veszekszik, kíváncskodik, aztán rájön: túl sokat kíván a hiába több kiló - paradicsomtól. Feláll, nem igyekszik rendbe hozni magát

NŐI Szemét.

Egy pillanatra sötét.

A második szinten Isten. Mozdulatlanul figyelve áll. Alatta a két első ember. Pár

ÁDÁM Alszol? Nem?
ÉVA Nagyon furcsát álmodtam.
ÁDÁM Én nem emlékszem, hogy álmodtam volna. Valaha is. Szar.
ÉVA Nem voltunk ketten.
ÁDÁM Nem vagyunk ketten.

Éva nevet, megcsókolja. Csókok

ÉVA Azt hiszem, van később. Szereted a helyünket? Képzeld, teljesen neveltségessé vált. Mi is. Minden komolyságomat ebbe a négy mondatba rejtettem. Iszonyúan félek.

ÁDÁM Szeretlek.
ÉVA Hogy következnek egymás után a szavak? Te érted?
ÁDÁM Nem foglak soha bántani.
ÉVA Nem értem.
ÁDÁM Nem.

Éva Ádám ölébe hajtja a fejét. Nem sír

Csak érezlek, Éva. Ne haragudj.
ISTEN Alom. Üresség.

Ádám összerезzen

ÉVA Mi az?

Ádám vadászszerszámaiért nyúl, elindul, Éva Ádám hült ölén marad

Hová mész?
ÁDÁM Nem szabad szomorúnak lenni.
ISTEN Szabad. (Es fáradt méltóságteljesen el)

A pár egymással szemben marad. Hogy ki hallja a másikat, s ki nem, egyelőre nem tudni

A Mozgásszerűlt Férfi otthona. Kisfiával él, ő ápolja. A Kisfiú ugyanaz a szereplő, aki az első képen. A Mozgásszerűlt Férfi az előbbi Isten. Éjszaka. Alszanak. A férfi mindenféle rémálom-forgolódást mellőzve felordít. A Kisfiú odarohan

KISFIÚ Édesapám!
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Kisfiam.
KISFIÚ Baj van, apukám, édes apukám, mi baj van?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Nincs baj, semmi baj, kisfiam.
KISFIÚ A rossz álom, ugye?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Az élet megtréfál engem. Álmodni sem hagy. Mocskos gondolatokat küld, kisfiam. Miért? Azt csak az Isten tudja. Hiába, az álmaimat sem választhatom meg. Persze mit választhatnék? Valamit? (Elkezd imádkozni, könnyek csúsznak ki a szeméből)
KISFIÚ (átöleli) Leme gyünk. Megsétáltatjuk a futógépet. Jó lesz?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI (mosoly elkínzott arcán) Éjszaka van.
KISFIÚ Éjszaka, éjszaka! Te mondod, hogy ilyen az élet, mindig mondd, mert titok, és a titkaid a tieid, mind tiéd, te mondod így, te mondtad.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Nocsak, igen, ezt mondtam. Csak ne álmodnék ilyeneket. Ne álmodnék semmit. Többet.
KISFIÚ Majd szólok a tündérnek, sok-sok tündérnek, hozzanak neked szép meséket. Hallod?

A férfi elmosolyodik, a Kisfiúból kitor a koraérettségét mindig feledtető gyerekvihánc. Majd fogja a kocsit - futógépet -, és tolja lefelé

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Te, te! Ne így, ne pizsamába, kis csúnya kobold, te, hát megfázik apád? megfázik! na mit csinálsz?
KISFIÚ Fázás, fázás! Koboldról szóltál, koboldot mondtál, te mondog így, te mondtad, képzeld, álomban az voltam!

Nevetnek, Kisfiú énekel, vagy inkább regöl

halott fiú halott fiú
virágillat tiéd már
amibe ők eltemettek
virágillat tiéd már
szerelmed a földé
szavaid a földé tiéd a
dobom
tiéd kacajom
halott fiú halott fiú
te vagy otthonom

Nevetnek, nevetnek. Kinevetik a halált. A Kisfiú beleül egy játszótéri hintába

KISFIÚ Mi lenne, ha most jönne velünk a Halál? Szembe.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Jönni fog.

Egy részeg ember esik be a színre. (A rendező döntse el, melyik kártyázóra szánja a szerepet. Kíváncsi vagyok.) A Kisfiú és az apja megijednek. Egymásra néznek, aztán megint elkezdenek nevetni

KISFIÚ Szar!
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI De szar!

A Részeg káromkodik, esik-ke, aztán valamit dúdolászva kimegy

És mondd csak, kisfiam, tudom, álmodtál, mit álmodtál?
KISFIÚ Anyukát meg Kislányt. Tolták egymást, ki-ki a maga paradicsomát. Két nőt, furcsán beszéltek. Egyik volt anyukám. Kislánynak becéztek. De nem sértődtem meg. Emberek kártyáztak, nem furák, természetesen. (Suttog) Relatív. Egy mindig nyer, te biztosan azt mondanád, „örökké”, ő azt mondja, „ász”. Meg álmodtam Ádámot és Évát.

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Egy mindig nyert, te biztosan azt mondtad volna, „örökké”, ő azt mondta, „ász”. Még! Mit?

KISFIÚ Istent. Olyan volt, mint te. Múlt idő. Megdolgoztál?

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI És lett vége? Mi?

KISFIÚ Anyu elesett sok kiló paradicsomba. Sok kilóval sok kilóba.

Nevetnek, Kisfiú önfeledten kiabál, körbefutkos

Esett a Kislány babakocsijából ki-ki, az volt a gyereke, születés, születéés, oá, oá, paradicsomgyereke, megurgulázott köpködésbe szinten tartott piros leves, folyós, filléres drága, rohadt, szaros gyereke.

A férfi elkomorul

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Gyere, fázom, vigyél fel.

KISFIÚ Csúnyát mondtam, nem, nem! Aztán nem!!

Hízeleg, puszi apukának, nézések egymásba, apuka megsimogatja az arcát, felmennek, a Részeg beesik a színre, hányni próbál

RÉSZEG Nincs több szar! Nincs. Elegem van a hallásából. Elegem van.

4

KÁRTYÁZÓ 2 Képzeljétek, megvannak a gondolataim a bűnről!
KÁRTYÁZÓ 6 Milyen bűnről?

KÁRTYÁZÓ 1 Csend.

KÁRTYÁZÓ 4 Biztosan a világ rendje.

KÁRTYÁZÓ 1 Csend.

KÁRTYÁZÓ 4 Értitek?

KÁRTYÁZÓ 2 Hát nem fogom elmondani nektek.

KÁRTYÁZÓ 1 Csend.

KÁRTYÁZÓ 4 Nem értitek?

NŐI (visszafordul) Ki beszél?!

A Kislány megjelenése veszélyt sejtet. Női háta mögé lopózik, reszket

Ki beszél?

Kártyázó 3 felnéz, hamiskásan mosolyog

KÁRTYÁZÓ 1 Nyerni fogsz megint.

KÁRTYÁZÓ 4 Megint nyerni fogsz.

KÁRTYÁZÓ 6 Ki nyer?

A Kislány iszonyúan elkezd sikítani

KÁRTYÁZÓ 2 Én azt gondolom, hogy nyerni nem én fogok.

Mindannyian ránéznek, ki-ki hordozása szerint. Női ijedten hátrafordul, a Kislány nevet

KISLÁNY Keresek valakit! Maga téved! Nincs itt semmi keresnivalója!
(Elszalad)

KÁRTYÁZÓ 2 Rendbe hozni a bűnöket. Ezt gondoltam. Filozófia, katarzis, bomba, felépítem?

KÁRTYÁZÓ 4 Ez az?

KÁRTYÁZÓ 1 Hogy építkezel.

NŐI (visszaszalad a paradicsomokhoz, dobálja mindenfelé) Nem lehet itt senki. Nem lehet itt senki. Nem lehet bennem más.

KISFIÚ Anya.

NŐI Kisfiam.

Lassan átölelik egymást, lassan elindulnak. A Kislány utánuk néz. Döbönt elhatározás látszik az arcán

KÁRTYÁZÓ 3 Ász.

KÁRTYÁZÓ 2 Az, hogy, hogy építkezek?

Csend

Miből?!

KÁRTYÁZÓ 4 Ez az?

KÁRTYÁZÓ 1 Hogy miből.

KÁRTYÁZÓ 2 Ráadásul mindig építkezem, ugye?!

KÁRTYÁZÓ 3 Ász.

KISLÁNY Én vagyok a Kislány. Nevem jellegtelen jellemtelenséget sejtet. Ám nem vagyok típus. Csak rejtőzködő. Ha keres valakit, találja meg. Tévedni, mivel emberi?, lehet. Akár aggasztó. Még kicsi vagyok. Önök biztos tudják, kit keresek, önök, a kártyázó nézőbegek. Már nem keresek. Csak az álmaim nyomasztanak. Az üldöz, akit nem szeretek. Kikelhetne a Sátán belőle. Én, aki kikelhetném. Én vagyok. Mindig, csak a menekülés. Előle. Volt. Múlt idő. Mert megláttam a másikat, a más, az Ördögöm. És futom vele magam. Egyelőre csak az álmaiba, aztán majd megjelenek. Határozotam. Kenyérsütés előtt belépek.

A kártyázók elkezdik dúdolni, Kártyázó 2 hangszeren kíséri Robert Stolz Szerelem háromnegyed ütemben című operett-dallamát. Kártyázó 5 természetesen ülve marad, a Kislány táncol, dalolgat

KISLÁNY hoppláhopp szá megjelenek futok, mint a szél én édesem hoppláhopp szá megjelenek

én én én én én édesem
galambok röp-röp-röp röppenek föl
habszánkón hozzád röp röppenek föl
verjük ki be a szépséget
verjük át hát a rémséget

csingiling
csingiling
csöng a télapó
csöng
csöng
a télapó

Prózai rész

megjelenek, feltűnök, nem el, hi-hi, nem el

A kártyázók, mintha mi sem történt volna, leülnek folytatni, a kis meccsük örök, ha úgy tetszik. A lányka egy darabig röpköd-tátog, nemsokára leroskad, majd nőies-elevenen álmodozni kezd, nyújtózkodik, beleharap egy elgurult paradicsomba, megjíed

Kislányom!

5

Éva szomorúan-mogorván ül

ÁDÁM Mi baj?

ÉVA Szörnyen furcsa vagy. Gyanús. Nem látlak. Félek. Kerülsz. Mi ez?

ÁDÁM Az istenért! *(Ijedten felfelé néz. a bólintásra megnyugszik, csak látszólag)* Ne beszélj ilyeneket, ne beszélj ezeket, ne beszélj!

ÉVA Mi történt veled?

Ádám megsimogatja Éva fejét

Táncoljunk! *(A „halott fiú halott fiú” dallamát dúdolja)*

ÁDÁM Milyen dal ez?

ÉVA Nem tudom. Egyszer álmodtam. Gyere ide.

ÁDÁM Most nem. Neked nem furcsa Káin? Mostanában.

ÉVA Nekem nem. Van valaki, aki neked is furcsa? *(Ei)*

ÁDÁM Ha felbomlott az idő, hol érzük mi azt el? Hol lehetne, ha húzzuk ki a határ? Kell-e, ó, hogy miért vétkeztem? Ez a sok nyavalygás, pedig csak magamat hallom. Unom a hangomat.

ÉVA *(kicsit vissza)* Neked nem furcsa Káin? Mostanában.

ÁDÁM Nekem nem. Neked mindenki furcsa? *(Ei)*

ÉVA Ha felbomlott az idő, elérhetjük-e, legalább utol, ha meg nem. Fel lehetne húzni, ha ki nem, kettő valami közé a határt? Jaj, miért engedtem? Ez a sok nyavalygás csábítás, nem!, egy volt és elég.

Miért nem hallom kívülről a hangomat?

ISTEN Hallgatlak. *(Nevet, elég iszonyúan)*

6

Éjszaka megint. A Kisfiú elkínzottan felriad. Ezt érzi apuka, futógépezik hozzá

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Mi az, kisfiam? Ne félj. Hallgatlak.

KISFIÚ *(nehezen, mégis)* Hagyjál.

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Mit mondtam?

KISFIÚ Hallgatlak.

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI *(félénken elmosolyodik)* Hát nem a Kislánnyal álmodtál?

KISFIÚ *(mosoly)* De igen.

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Aludj vissza, kisfiam. *(Betakargatja, rágyújt egy cigire, szivja, elnyomja)* Csak én ne álmodnék megint. *(Lefek-*

szik. Felkel) A halottak birodalmában ugyanaz az élet, mint az élők birodalmának élete. A mennyországban is ugyanolyan. Hasonló. Mind a három egy-egy paradicsom. Egy-egy paradicsomnyit nyom. Az ember mondhat bármit, a másik percben, ha jön az elmúlás, úgymint elfelejti. Egy kis rendet kell raknia. Néha. Nagy néha. Mert nehéz. Hát ezért. Minden szar, a szar mellől nézve, ha fúj a szél. Pláne. Tudom, ezt nem lehet, többet nem lehet, nem úgy!, kimondani. Lehet éppen vagyunk, ilyenek vagyunk, milyenek vagyunk, nem baj, na és. Mindenki eggyel feljebb vágyódik, mindenki ivott anyatejet. Pedig minden paradicsom csak ugyanolyan. Piros, leves, magos, és kész. Rohadásra ítéltetett. Szarunk rá vagy sejtjük, vagy reménykedünk. Napnyugtakor holtfáradtság. Nem mi visszük a halálba a beidegződéseinket, a beidegződés visz a halálba minket. Na?! Miért járunk színházba? Most már lefekszem aludni. Tényleg. *(Lefekszik. Felkel)* Elfelejtettem magam. Ez örület. *(Sunyít, rázza a félelmetesen hangtalan nevetés)*

7

Nő1 Egyet sem értek. Diktál valaki vagy nem? Hol érhetnek össze a szálak? Ki vékonyíthat el?

KISFIÚ Soványságod határtalan.

NŐ1 *(ugye kövér)* Nem mesélhetek neked.

KISFIÚ Mesélj.

NŐ1 Nem, mert keresnek téged. Én eltűntem, halott vagyok, átkozott baleset.

KISFIÚ Az idő nem old meg mindent, vagy?

NŐ1 Vagy.

KISFIÚ Tudom. Mégis. Mesélj, meséld el nekem. Ha itt az ideje, ha nem.

NŐ1 A mennyországot megint, mi? Nem tudom, nem lehet. Én elfolyok, hallod?, hangom vékonyodik, az álmodozás magával visz. Magával vitt. Mint akkor. A fék az, ami nem maradt meg. Szikrák közt hánytam - hánykódó véres selyeming két fél fejem közt.

KISFIÚ Nem fékezted?

NŐ1 Kinevettek. Én, a mindig öreg gyermek. Anyád öregnek szüle-tett. Ráncos csecsemőből ráncos koraérett - na, ezt örökölted *(rím nélkül, persze)* -, az anyja hóna alatt szopta a mérget. Miért nincs megállás, hova futnak a sírós nyarak? Hová vékonyodok? Na el?

Az Anya gurog be bögvé, a férfinak öltözött Nő2 tolja piros babakocsi-jában. Női mélán, Kisfiú érdeklődve nézi. Bejövételük reális, kimene-telük az ellenkezője. Nő2 gúnyosan, na erre lépj valamit, visszánéz

(Ijedten elfordul) Nem vagy éhes?

KISFIÚ Nem.

ANYA *(hát jön, öreg anyókanak öltözve)* A gyerekem, elveszett a gyerekem, hopp elszaladt, szegyenkezem. Nem látták, mondják csak?

Hallgatólagosság

KISFIÚ Anya, mesélj!

ANYA Ha megmondják, szépet kapnak, cukorkát.

Hallgatás

KISFIÚ Mondd el!

ANYA Süveget vagy mogyorósat.

KISFIÚ *(súgva sajátanyjának)* Nincs ám mogyorós cukor, csak csoki.

NŐ2 *(belép. Még mindig férfi, de valahogy furcsább. Talán valami irreális maradék)* De van.

Szemek kereszttüze

KÁRTYÁZÓ 3 Ász.

Harangoznak. Szemek kereszttüze. Nő2 lassan kinyújtja a kezét, benne mogyorós cukor

KÁRTYÁZÓ 1 Te csaló vagy.
KISFIÚ Maga csaló.

Kártyázó 3 megcsóválja a fejét

NŐ2 Nem. Gyere, kóstold meg.

Szemek kereszttüze. Kártyázó 2 elővesz egy cigit, rágyújt. - Ana (nana), de Kártyázó 1 vérig rémülten odanéz, ezt Kártyázó 4 veszi, már nyúl is, tapos

KÁRTYÁZÓ 4 Megörültél?! Ilyenkor?!
KÁRTYÁZÓ 6 Ki örült meg?

Csend. Csak kisebb köhögések. Valami fulladás. Kártyázó 3 és Nő2 egyre idegesebb

NŐ2 Talán félsz, hogy az ördögé lesz a lelked? A tiéd?
KISFIÚ Ördög vagyok. (Anyuskájára néz, kacsint.)

Belép a Kislány. Észrevétlenül

Nem?

Keresztütek, keresztütek. Mi lehet? A Kisfiú és a Kislány lassan összenéz. Aztán robbanás. Nagy és fülsiketítő. Váratlan. Sötét

8

ÉVA (felriadva álmából) A pokolra dőlt a mennyország!

ÁDÁM (feltápáskodva) Holnap vadászdíény.

ÉVA Tessék? Mi?! Nem hallottad, mit mondtam?

ÁDÁM Nem. (És ki)

ÉVA Elszúrtuk a meccset. Csaltunk, és a csalás a fejünkre esett. Egymás szemébe néztünk, de saját nyilainkat nem tudtuk kivédeni. És a nyíl nem téved el. A bűnről gondolt gondolat egy szinttel lejjebbre került.

Ádám hallgatóságába kezd

Összekevertük magunkat. Jaj, hol nem találjuk meg igazmondásunkat, miért az igaznak hitt és tévesztés, és miért hamis az igaz, holott mindkettő egy, noha mi kettőnek hisszük? Ki vizsgál felül magunkat?

Elkezd fújni a szél, Ádám keze megnyálazva felemelkedik - mégis! vadászdíény-, vajh, honnan fúj a szél? Isten keze majdnem az övéhez ér
És ki mutat nekünk, ha mást nem, utat, ki ha be nem?

Csak Ádám idő előtt leveszi, combjába törli a nyált

Ki és mi? Meddig ér? Ha összedőlt, mennyit ér? Szétpattan méhembem az ér! Komolytalan vagyok. Komolytalanság. (Leroskad. Sírnival kezd)

Isten egy kiköpött Éva-hajú parókát enged le Ádám fejére és két formátumos mellett

ÁDÁM (igazgat, és le nem lép, hangja vékonyabb) Még szerencse, hogy szép vagyok.

ÉVA Idejössz? Így igen, hogy egybemosódott a világ?

ÁDÁM Te, te!

Csókolóznak. Körbepörögnek, gyerekkori kocsizásfélé

ÉVA Nem csalódom benned, ugye? Nem tévesztetek el?

ÁDÁM Nem. Nem lehet.

ÉVA Szép a hajad.

ÁDÁM Szép a szád.

ÉVA Adjál nekem cukorkát!

ÁDÁM (a mellébe nyúl) Mogyorós cukorkát!

ÉVA Ne mogyorós cukorkát!

ISTEN Máz-ház.

9

Nappal, a Kisfiú főz. Legalábbis villanyrezsón tojásrántotta. Édesapja begurran, kezében kis fehér szirmú virág

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Eszembe jutott édesanyád.

KISFIÚ (elgyöngyülve villástul érint) Ilyen?

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Már nem.

KISFIÚ Csak jár a szád? Nem kapsz ám cukorkát!

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI De te igen!

A Kisfiú, mivel szem előtt az ismert mogyorós, villadobva kirohan

Kisfiam, kisfiam! Tessék! Megint pszichológia. Elrontottam. Vagy tényleg elfelejtettem magam. Nagy a valóság. Kisfiam! Kisfiam!

KISLÁNY (csak a villát látni) Mh.

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Megkérem a főhadiszállás parancsnokát,

nyissa meg a gátakat!

KISFIÚ (kidugja a fejét) Sorompókat! (Vissza)

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI ...sorompókat?... Engedje föl a sorompókat! A

fejem készen áll. Ül.

Szag

És a rántotta is.

Kisfiú berohan. Lóvágótábláról riadalom

KISFIÚ Jaj, a tojás, a tojásunk, táplálékunk, táplálónk! Miket beszéltek? A fene, apukám! Ég!

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI No, csak?

KISFIÚ Alja korom, felül hártya.

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Mi az?

KISFIÚ Piccsa!

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Akkor ide a tetejével! Az mindig finomabb. És egyszerűbb.

KISFIÚ (gondolkozik) Valaminek a teteje többet ér, mint az alja?

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI A saját alja?

KISFIÚ Miért nem válaszol nekem senki sem? (Sir)

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI (meredten ül, és marad) Kihül a rántotta. Na, mindegy.

KISFIÚ Ha kivirágzok, fényképkeretbe taposom az esővizet. Elhiszed?

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Te hamis próféta, te!

KISFIÚ Engem megértetek.

10

Nő2 felkéri Nő1-et táncolni. Klasszikus pöz(olás)ok. Hülye zárójelek. ()
Nő1 ruhája kis fehér virágszirmokkal díszítve, ha nem egyenesen abból van; Nő2-n piros férfiruha. XVIII. századelő. Hangulat. Tánc, a kártyázók sehol. Csak virág, virág mindenütt. Mondjuk, Händelmuzsika. Végig

NŐ2 Meglelted a kitalációt?

NŐ1 Lelésem nem kitaláció, s nem volt kitaláció, hogy lelek, és meglelek, de te félreértesz, mert elkavarodtál, nem ismered föl

magadban a magad, zavar és tiltás, menekülés, hol itt a megelégedés, és ki a kitaláció, kié?
NŐ2 Hosszan válaszolsz, királynőm.
NŐ1 Kísértésed magtalan.
NŐ2 Ezért.
NŐ1 Ezért adtam volna oda a kisfiam.
NŐ2 Testem mozgása esendő. És te is érted. Ezt érted.
NŐ1 Fölényed tested bizsergésének ellentmond, így jársz, hogy teszem, ha bizsereg is, ellenáll.
NŐ2 Ha akarom, akarod.
NŐ1 Akarásod akaratod, akaratosság. Hol érsz el, ha nem akarom? Megfogsz és tovalépsz, tétovázol, ez nem gyávaság, illő merészség, de mivel illedelmes, nem tudod, mivel és kivel.
NŐ2 Ügyes. Es kemény.
NŐ1 Szemtelen, hamis, kísértő, hol vagy te az, aminek lenned kéne, hol bújna elő, mert ezt is akarod, és csak te, és meddig, határnélküliség, nem mondok többé semmit.
NŐ2 Ha megszólal a nászindulónk, kolostorba viszlek.
NŐ1 Nem, kolostort nem.
NŐ2 Látod, lemondnál.
NŐ1 Túl szomorú az ujjongásod.
NŐ2 Ujjongásom.
NŐ1 Még nem ért célt.
NŐ2 Nem.
NŐ1 Még csak ölel, de nem fog.
NŐ2 Ölel és fog.
NŐ1 Együtt semmiért.
NŐ2 Semmiért. (Megcsókolja) Érted.

Belép a Kisfiú, megdöbben. Menne, akkor hirtelen valami gurulás szerkezetén elgurul a háttérben az Éva-parókás Ádám és Éva, szóval a két Éva, csókolózás

KISFIÚ (könnyes döbbenete fájdalmas mosollyá változik, a gurulókhöz fut, lábuk elé ül) Futógép.

A Kislány leereszkedik játszótéri hintán az égből, a Kisfiú hirtelen észreveszi, ijedten és vágyakozva nyújtják egymás felé a kezüket, sötét. Csak a világító virágeső látszik

11

ÉVA Nem tudom, lehet-e kronológiában álmodni. Egyre furább. Nem értem az odát és a visszat. Azt sem tudom, hol vagyok. Már. ÁDÁM Megint monologizálsz, te, te édes kis főálmodó.
ÉVA A főálmodó nem én vagyok!! (Él)
ÁDÁM Szépen szólok: el, csúnyán: hozzám. Futamom ecsetvonásnyi.

Begurul hátul a taliga, rajta a Kisfiú és a Kislány

ÁDÁM Káin és Ábel? Hajh, de rosszul látok! Látok egyáltalán? Megyek.
ÉVA Hova?
ÁDÁM Vadászikod.
ÉVA Elmúlt. Nem fújt a szél.

Hosszan és szomorúan nézik egymást

ÁDÁM Te bekereteztetnéd magunkat? Miért hallgatsz? Ma mit álmodtál?
ÉVA Éva voltam, és Éva voltál. Csókolóztunk, begurultunk valami gurigán. Előttünk furcsa ruhás pár. A férfi és a női nem.
ÁDÁM Gurigán?! A parókám!!! (Berohan)

Éva lemondóan áll

Hol a parókám? Éva!!! Szép a hajad, szép a szád, hol a parókám? Édesem, elcsentted a parókám? Hova dugtad? Tudod, a parókám,

selymes kicsi parókám, szökén gurul, tovaszáll, ajándék parókám, csomag nélkül, kötés nélkül, nem főkötő, gerlepár, kiválasztottság parókám!!!

Közben simogatja, majd tépi a haját, Éva nem védekezik. Begurul a guriga, üres

A guriga! Nem lehet, hogy valaki álmodik minket?

A Kisfiú és a Kislány Isten mellett, kézen fogva, lefelé köpnek, Isten ad a fejükre két barackot

ISTEN Mit mondhatnék? Halott vagyok. (Kuncog)

A gyerekek vakargatják a fejüket. Majd az első képben (a színpad legeleje) leeresztett parókák visszahúzzatnak. Ádám elájul

12

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI (fülnél rádió) Ítéletidő tombol Afrikában.

KISFIÚ (kitépi a kezéből a bögmásinat, földhöz vágja) Ezt nem akarom!

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Olyan, mintha délután lenne, aztán háromnegyed tíz van.

KISFIÚ Mindig ezek a háromnegyed ütemek.

Javítgatja a rádiót, megszólal Róbert Stulz zenéje

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Hát mégis?

KISFIÚ Az vagyok, igen. (És álmodozik. Mintha szerelmes) Azt hiszem, jó leszek.

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI No, csak. Csak.

KISFIÚ A föld az égből van?

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Aminek alja, annak teteje is van?

KISFIÚ Saját?

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Te tudod a végét?

KISFIÚ Nem.

Csöngetnek. Az álombeli Anya az

ANYA Elnézést. A szomszédból ugrottam át, most költöztünk ide, egy kis lisztet szeretnék. Kérni. Kenyérhez.

Rádió: Ludwig van Beethoven: V. szimfónia, 1. tétel. A sors

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Természetesen. Jöjjön be. Kisfiam!

KISFIÚ Maga téved! Nincs itt semmi keresnivalója!

ANYA (vihorász) Itt lakom. A szomszéd lakó lettem. Mától. Köszönöm a lisztet.

A Kisfiú elájul

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Baj van, kisfiam, édes kisfiam, mi baj van?

KISFIÚ Ne ismételj. Semmi. Semmit!

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Nem vagy éhes?

KISFIÚ Ne ismételj!!

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Kisfiam...

KISFIÚ Semmi, semmi, semmit nem értesz!!! Nem akarok cukorkát, csókot, anyukát, paradicsomot. Nem akarok gyereket. Nem akarok álmokat. Apukám! Ölelj át! Mit akarhatok ezután, akarásod akaratod, akaratosság... Anyukám... hova tűntél, anyukám?, meddig ér a halál?, hogy halt meg édesanyám? Tényleg baleset?

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Nem. Én öltem meg anyád. Aztán nem fékeztem.

KISFIÚ Hát nem ő nem fékezett? Aztán?

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI De, jelképesen. Nők, nők, nem volt megállj. Nem bírtam. Lelőttem anyád.

KISFIÚ Aztán.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Nem fékeztem. Elpattant a gerincem. Hát ez volt, és ez lett.
KISFIÚ Hát ez volta baleset. Női nem és férfi nem.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI A nőt én nem, engem meg ő nem.
KISFIÚ Hát ez a szerelem.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Ez a szerelem.
KISFIÚ Mártás, törés, vér és test. Csók és áruulás.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Lemezek.

13

Kora reggel, inkább hajnal. A Kisfiú elnyúzottan felül kis ágyában

KISFIÚ Furcsa. Ma nem álmodtam.

A Mozgássérült Férfi végtelen szomorúsággal nézi apró védencét, élete értelmét, továbbhullt magvát, ölében szétszedett rádió, látszik, azt szerelgethette egész éjszaka. Hosszú ideig csend

Ha az ember álmodik, az mind jelent, neki, ha nem, másnak, valamin, de ilyenkor, édesapám, ilyenkor, ha nem?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Hogy beszélés?!
KISFIÚ Már régóta, azóta nem káromkodtam, nem káromkodok, a megszólít paradicsomok hullhatnának rám az égből, ha most álmodnék, álmodnám tovább visszafelé rekonstruált kitalált életem, a nyomozás.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Az álmok nem igazak!
KISFIÚ Ez nem igazság, érzem, mondtad volna, ha nem volnál ma ilyen furcsa, olyan furcsa!, baj, baj mindig van, és álmok nélkül mi?, nincs csavar és lendítés, túlfokozása a semminek, bekerítettek.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Kisfiam!!!
KISFIÚ Meg akarok halni, apukám.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Kisfiam...
KISFIÚ *(lassan felkel, leveti pizsamáját, ünneplőruhába öltözteti meztelenségét)* Várok valakit.

Csend, a férfi szemében könnyek

Úgy hiszem, ördög vagyok.

Csend

Már nem akarom megtudni, mi a mennyország.

Mosolyog - irtó furcsa; csend

Már nem érdekel véletlen magvú anyám. *(Főlényes bűnbánatnélkülien felemeli szépen formázott fejét)* Járt volna templomba.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI *(foga között)* Maradj csendben.
KISFIÚ Megölhetsz. Engem is, persze. *(Csend)* A rosszul látás gyümölcse, ha nyitott fülekre talál, valami égő áldozat, hát nem zöldség, bárány.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI De jól tudod a Bibliát!
KISFIÚ Nem érdekes, én csak álmodtam, hogy Ádámnak rossz a szeme, és Évának nincs parókája, mert Ádámnak van. Ha begurulok, lehetek Ábel is.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Hagyd abba, kisfiam.
KISFIÚ Nem! *(Persze, csend)* Robert Stulz zenéjét szeretném.

A férfi kezében nyugvó rádióból ki is szól a kért illető dallama, háromnegyed ütemben. A Kisfiú úgy csinál, mintha nem ijedne meg, a férfi eldobja a vackot az öléből. Csöngetnek. Néma csend

Nyiss ajtót, én nem merek, félek, tényleg az ördög vagyok!

Az apa odafutógépezik, az ajtóban a Kislány áll

KISLÁNY Csókolom, az anyukám küldött át, hogy visszaadjam a lisztet, köszöni szépen, de a tészta magától megkelt, míg anya telefonált, szóval nem kellett bele több liszt, egyébként is olyan furcsa szaga van a lisztjüknek.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Furcsa? Hát ez is? Szóval van telefonjuk.
KISLÁNY Nincs.
KISFIÚ Veled álmodtam. Téged meg...
KISLÁNY ...megálmodtál, én is téged, csókolom!
KISFIÚ Elájulok. Akkor most én. Megint.

De nem ájul el, csak szép lassan lefekszik. Ájulásformába, ájulásformán. A Mozgássérült Férfi elfordítja a fejét. Sok

14

Ádám, Éva, Paradicsom, Isten. Valami szunnyadás. Hangulat

ISTEN Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?
ÉVA *(tv-bemondónő?, napszámos?, napszámfelolvasó?, megőrült?)* A kert fainak gyümölcséből ehetünk; de annak a fának a gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok.
ISTEN Bizony, nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonoszknak tudói.
KISFIÚ *(hirtelen bukkan elő)* Es látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakasztá ezért annak gyümölcséből, és evék, és ada vala férjének is, és az is evék.

Éva meg se mozdul

ÁDÁM *(kitápáskodik odújukból, megigazítja derékelőkéjét)* Mi van?
ÉVA Mosok, add oda a gatyád.
ÁDÁM Szép vagy így meztelenül. Ennyi év után is kívánlak!
ÉVA Ez a helyzet nem az!
KISFIÚ Es megnyilatkoznak mindkettőjüknek szemei, s észrehevék, hogy mezeitelenek...

A Kislány hirtelen bukkan elő. És elkezd sírni

...figefalevelet aggatának azért össze, és körülkötöket csinálnak magoknak. Es meghallák az Úr...
ÁDÁM Ez melyik fordítás? Lehet?
KISFIÚ ...Isten szavát, a ki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala

Repülőgép ereszkedik le, a Kisfiú előveszi az első képben használt hatalmas zsebkendőt

és elrejtőzék az ember és az ő felesége az Úr...
ISTEN Most hol vagytok? *(A „Na most hol vagytok skacok?”-stílus)*
KISFIÚ ...Isten elől a kert fái között.

Repcsi lezuhan, de elég nehezen, ezt mind ki kell várnia Kisfiúnak, mélán tartja kezében a zsepit, a Kislány kiveszi, guszttustalan vagy nem, kifújja belé az orrát

Szólítá ugyanis az Úr,

Kis szünet, de nem történik semmi

Isten az embert, és monda néki:

Diavetítőn a szöveg, nyilván a kölyök nem meri szájára venni

HOL VAGY?

Ez aztán végig látszik

(Felfut az Istenhez, nőgátja) És monda:...
ISTEN Szavadat hallám kertben, és megfélemlém, mivel hogy mezi...
KISFIÚ ...ez nem a te szöveged!
ISTEN Mindegy, tudom folytatni. ...hogy meztelen vagyok, és elrejtézem. Es monda Ó:

Ékkor dörög

Ki mondá néked, hogy meztelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?
ÁDÁM Éva, nem adnád vissza az alsóm, elkezdett fújni a szél.
ÉVA Szárad.
KISLÁNY *(hogy szipog)* És monda az ember: az asszony, a kit mellém adtál vala, ő ada nekem arról a fáról, úgy evém.
ÉVA Ez ki? Es miket beszél? Nézd csak! Ruha?
KISLÁNY Tiszta élő gyapjú, ez pedig nemesfém.
ÉVA Ez?
KISLÁNY Az egész világmindenség.
KÁRTYÁZÓ 2 *(ez is szipog)* Ezt kötöttem volna? Neeem, kis hülye felvágós! Nem így néz ki a világmindenség! Egyébként is faliszőnyeg volt!
ÉVA Szép!

A Kisfiú nem tudja eközben, mit csináljon, sose volt ilyen szorult helyzetben

ISTEN Fejezd be!
KISFIÚ És monda az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél? Az asszony pedig monda: A kígyó ámitott el engem, úgy evém.

Isten a Kisfiú szájmozgásához igazítja az övét; ismétél. A Kislány a zsebkendőből szoknyát csinál. Úgyis rövid az a pulóver

ISTEN Még ilyet! Persze hogy nincs változás, megmondtam én a távoli keletieknek, csak nem az ismétlődés formában, ahogy ők gondolják, itt minden abszolút u-gyan-az. Nem igaz, kisfiam?

Kisfiú nemhogy megdöbben, annál sokkal inkább

Mit mondjak még? Helyre kéne rakni a dolgokat. Ez alpárian hangzik. Biztos ezért nem megy. Akkor jó.
KISFIÚ És azután kiüzetek a Paradicsomból.
ISTEN Na igen... Megyek, megszerelem a repülőgépet. Találd föl magad!

Ahogy Isten elbiceg a szárítókötél előtt, az leszakad

ÉVA Tessék! Moshatom az egészet újra! Az isten verné meg!
ÁDÁM Évám! Nem kívánsz bejönni a sátorba? KISFIÚ És azután kiüzetek a Paradicsomból.

A Kislány felrakja a szárítókötelet - nem mintha Éva bement volna a sátorba -, és felnéz a Kisfiúra

És Isten felöltöztette őket.

Éva mégis bemegy a sátorba, a Kislány leoldja magáról zsebkendőszoknyáját, és elhajítja

15

ÉVA Úristen, azt álmodtam, hogy nem ettük meg a tiltott gyümölcsöt!
ÁDÁM Inkább kimoshatnád az alsóm. állandóan álmodsz. ÉVA Mi? Álmodok helyetted is. Én nem mosok többet!
ÁDÁM Aggasztasz engem, Évám, komolyan aggasztasz. *(A HOL VAGY? szövegre néz)* Ez mi?

ÉVA Nem tudom, nem tudok olvasni.

ÁDÁM Hülye!

ÉVA *(hátra)* Ezt láttam álomban!

ÁDÁM Mit?

ÉVA HOL VAGY? Hogy világít!

ÁDÁM Évám! Mi világít?

ÉVA HOL VAGY,

ÁDÁM Hol?

ÉVA Neeee!

ÁDÁM Éva! Ott nincs semmi!

ÉVA De hiszen az előbb még te is láttad?!

ÁDÁM Te megőrültél!

ÉVA Az előbb még reflektáltál a valóságra!

ÁDÁM Reflektált a Jóisten, de nem én!!

ÉVA Hozzászólnivalód nulla pont.

ÁDÁM Oké, semmi, ha baj van, egy kicsit félrebeszél, én meg nem én voltam, nincs itt semmi vész.

ÉVA Nem bírom. Azt hiszem. Nem látod?

ÁDÁM Most mit? Évám! Ne csináld! Ezt is alig mertem megkérdezni.

ÉVA Tohonya, tehetetlen, mulya, pipogya, hiú, szerencsétlen, hazudós. erőltetett, közönséges, pökhendi, gyáva, puhány... és egyetlen vagy.

ÁDÁM Nem tudom, melyik részen a szerencse. Alja vagy teteje? Mint egyetlen jó, hisz egyedül, egyedüli, örökké, ha csak a fiába nem lesz szerelmes: Évám. Mint a felsorolt, és csak tizenkettő tulajdonságnak egyetlenje, a sokban a kevés, és mert sok, ez kevés. Es így vagy úgy egyetlen, Évának csak hozzám és nincs hová menekülnie. Oda menekülhet, amitől nem el.

ÉVA Köszönöm.

ÁDÁM Es el. Ilyenkor mindig el. Bárcsak én álmodhatnék végre valamit. Nem tudom milyen. Éva nem tudhat többet, mint én. Este, ima után kérni fogom az Istent.

ISTEN Álmodj szépeket?

16

KÁRTYÁZÓ 1 Elég.

KÁRTYÁZÓ 6 Mi ég el?

KÁRTYÁZÓ 4 Nem mi, ugye? miből?

KÁRTYÁZÓ 2 Nem tudom, bajtok hol van, honnan és mi? Azért, mert ránk dőlt a mennyezet, még...

KÁRTYÁZÓ 4 Ez az: még.

KÁRTYÁZÓ 1 Még nem tudod folytatni.

KÁRTYÁZÓ 2 Tudom.

KÁRTYÁZÓ 6 Mit tudsz?

KÁRTYÁZÓ 1 Tessék.

KÁRTYÁZÓ 2 Azt viszont tudom, hogy meg kell keresni, össze kell szedni a lapokat. Még virágot bontanak a kártyák.

KÁRTYÁZÓ 4 Bűjtetés.

KÁRTYÁZÓ 1 Gyakorlatiasság.

KÁRTYÁZÓ 2 Elmélet, faelmélet, ha felélnél odáig.

KÁRTYÁZÓ 6 Hova érünk fel?

KÁRTYÁZÓ 1 Oda, vissza, húzd, nyomd; mettől meddig: itt dől el.

KÁRTYÁZÓ 6 Ki fűrészel?

KÁRTYÁZÓ 4 Igen! Elmélet és gyakorlat egy.

KÁRTYÁZÓ 6 Gyerekek! Ledőlt a mennyezet?

KÁRTYÁZÓ 2 Le, és nem rájuk, hanem mi rájuk, gyerekek?, ez kiáltott!, te kiáltottál? Fölül voltunk, most meg alatt.

KÁRTYÁZÓ 1 Lent.

KÁRTYÁZÓ 2 Alant.

KÁRTYÁZÓ 6 Mi vagyunk alatt?

KÁRTYÁZÓ 4 Figyelted a hangsúlyt!

KÁRTYÁZÓ 3 Ász.

KÁRTYÁZÓ 4 Megtalálta!

KÁRTYÁZÓ 1 Aki csak az ászt keresi...

KÁRTYÁZÓ 2 Mindenki a maga szerencséjének kovácsa - mondanád.

KÁRTYÁZÓ 4 Elmélet és gyakorlat, mi?

KÁRTYÁZÓ 1 Nem én mondtam.
KÁRTYÁZÓ 4 Nem úgy értettem...
KÁRTYÁZÓ 1 Nem biztos, hogy egy mondat egy sokkal korábbira reflektál. Ne figyelj annyira vissza. Nem a memória a kiindulópont. A jelen. Maximum két másodperc. Csak egy mondattal előbb vedd észre, mit akar a tegnap, és ne válaszolj mindenre, mert nem kell mindent kimondani.
KÁRTYÁZÓ 4 Igen.
KÁRTYÁZÓ 2 *(kezében)* Egy virágos női és egy piros férfiruha.
KÁRTYÁZÓ 6 Mennyi idő alatt eshettünk le? *(És felveszi a fehér zsebkendőt, és a fejére köti)*

Szélcsend, napszúrás?

KÁRTYÁZÓ 4 Nem figyeltek a hangsúlyt?
KÁRTYÁZÓ 2 Ezt most hova kérdezed?

Bejön két meztelen nő

NŐ2 A ruha a miénk.

És felöltöznek, majd Nő2 levezető puszija és Női kedves simogatása tán ki

KÁRTYÁZÓ 1 Férfi és nő.
KÁRTYÁZÓ 6 Ki volt a férfi? (Melyik ki?)
KÁRTYÁZÓ 4 Ennek fejlődik az agya.
KÁRTYÁZÓ 1 És a hangsúlyozása.
KÁRTYÁZÓ 4 Én mondtam!
KÁRTYÁZÓ 1 Már mindegy.

Bekullog a Kislány. Ádám vezeti, meztelen

KÁRTYÁZÓ 6 Kit kerestek?
KISLÁNY Keresem, keresem, szeretem, szeretem. Odaégett a kenyerem.
KÁRTYÁZÓ 1 Jól kérdeztél. Ez általános.

Kislány leveszi Kartyázó 6 fejéről a zsebkendőt, nyakára köti, és rezzenéstelenül felakasztja magát. Ádám rezzenéstelenül leveszi és dereka köré köti a sokat tartalmazó zsebkendőt

KISLÁNY Szoknya?

17

ÁDÁM Úristen!
ISTEN Duzzogok, és nem duzzogok, itt vagyok, és nem vagyok, van lábam is, nincs is, talány, ha talány, tessék.
ÁDÁM Úristen!
ISTEN Elgondolom, ha már vagyok, hogy ki nem ért. Ki nem ért? ÉVA Hajnal van, drágám, aludnék, még vagy volna, ugye? Kérdelem én is, ráadásul milyen hangsúllyal?!
ÁDÁM Úristen! A hangsúly!
ISTEN Van, hogy nem igaz. Előfordul, ne-em?
ÉVA Drágám, tessék, mondhatod, nem bánok én semmit, mi van?
ÁDÁM Álmodtam.
ÉVA Azt. Én. Szoktam.
ÁDÁM Egy tucat férfi vagy a fele keresett... kártyalapokat, ász! volt közt! ennek már akkor örültem; két nő, egyikük nem, nem tudom, vagy ő, ők már nem kerestek, elmentek; egy kislány, ő? én vezettem... szoknya?!
ÉVA Meztelenül.
ÁDÁM Van neked értelmed, Éva? Milyen értelemben? Azt a szoknyát nem értem. Engedd csak el a kezem, álmodtam, és nem érdekel, minden értelemvesztett, elmosódott seggel ülhetnék rá.
ÉVA Ha meg tudnád zabolázni a gondolataidat! Szentelen!
ÁDÁM Hová térsz te vissza, Évám?

ÉVA Az a bajod, hogy nem vagy váratlan, Ádám!
ÁDÁM Tudom, mi az, hogy reflektál!
ÉVA Úristen!
ISTEN Érre?
ÁDÁM *(megcsókolja a túllhaloványan tiltakozó Évát)* Nem értem a szinteket.
ÉVA Tessék-lássék.
ÁDÁM Isten sem válaszol már nekünk. Megértem. De honnan tudnánk?
ISTEN Erre.

18

A Mozgásszerűlt Férfi otthona. (Na végre!) A Kisfiú ugyanabban a helyzetben - mert ugyanaz a helyzet -, mint a tizenharmadik képben, aztán majd elvállik, hogy szerencse-e vagy nem. Az ember élvezze, hogy szabad

KISFIÚ Isten a kígyó mondatait mondta, képzeld! Szánalmas volt a helyzetem. Nehezen elemzem, nem is, nehezen bírom az álmaimat, egyre, egyre csak. Most Ádám álmodott, eddig sohasem, hová vezet ez? Éi? Kérdezek, ők nem. Válasz nélkül zuhanunk le repülőn, míg Isten javít, talán közben, vagy közben is, javít, és zuhanunk is.

MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Mivel?

KISFIÚ Repülőn.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Repülővel.
KISFIÚ Zsebkendővel mosnak fel minket. Mindegy.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Akkorák leszünk?
KISFIÚ Nagy az a zsebkendő. Sok kis halált rejt.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Rejteni fog.
KISFIÚ Haragszol még rám?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Sose haragudtam, hogyan is tudnék? Egyetlenem vagy, kisfiam.

KISFIÚ Csak hozzád tudok, vagy nincs hova menekülnöm, ugye?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Alja vagy teteje?
KISFIÚ Már nem menekülök. Kezdem érteni a jelentéseket. Összefüggéshalmazok. Másság.
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Nem akarom, hogy szomorú legyél, ha szabad, sem szabad.

KISFIÚ Mondod, és mit mondhatok, kálváriám nem csak járás, az is, hát járom, tudom, fent kell maradnunk, mégis minden megy egyre lejjebb, és én velük, velük? teremtményeim? valóságok? pedig személyes teleképek, élők, ha utó is, azért mondd, édesapám, mindig rád hallgatok, szeretlek, szeretlek nagyon. Nem szólsz?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Döcögök. A fék óta. Ha az ember nem keres, halott. Nekem akkor minden elveszett. A férfi és a női nem. Még mindig nem értem, nem is keresem, nem is akarom.

A Kisfiú megöleli apukáját, az tartja magát

KISFIÚ Esővízben tocsogunk?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Ázunk-fázunk?
KISFIÚ Ki vagyunk verve?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Nem vagyunk bekeretezve?
KISFIÚ Világító virágosó?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Ok, okozat, lánc?
KISFIÚ Háromnegyedben dallamok?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Nincs egész?
KISFIÚ Tévedés?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Szentimentalizmus?
KISFIÚ Cukorkák?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Csak nem mogyorós?
KISFIÚ Csak nem ijedelem?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Parókás Ádám gurigán?
KISFIÚ Huncutol az Isten?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Évát megcsiklandoznád?
KISFIÚ Inycsiklandoznám a mindennapi tojásrántottám?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Beindul a futógép?

KISFIÚ Nyitnikék?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Hülyéskedsz?
KISFIÚ Csupa komolyság?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI Nem mered kinyitni a szád?
KISFIÚ Csomagolsz nekem zsebkendőbe baltát?

Eddig bírják. Kurvára röhögnek. Azért valami furcsa látszik (már megint furcsa) a Kisfiú arcán

Sok kis halál?

19

A Kisfiú kilopakodik a régi, barokkos gangra. Füttyörészik. A Kislány kinéz új lakásuk régi ajtaján. Akkor nézik is egymást, aztán mosoly, igen. Hirtelen - mondjuk - megmarkolja egy kéz a Kislány vállánál a világmindenség(hez hasonlító) ruhát

ANYA Gyere be!

A Kisfiú - uszgyi - Kislány után; bár ilyenkor mindig nagyobb a felhője, mint a pora. Be is csapódik - poros felhős - orra előtt az ajtó

20

A Kisfiú dörömböl a Kislány ajtaján. Akkor meghallja a Kislány kacaját a háta mögül, hátrafordul, inkább felhősen, mint porosan. A Kislány az ő (régii lakásuk régii) ajtaján lép ki. O! Akkor nézik is egymást, aztán mosoly, igen. És megint! Kinyúvakodik a Kislányék ajtaján egy kéz (milyen hosszú! kigyó? nem!), és leken egy hatalmas pofont a Kisfiúnak. Tészta kéz. Megkelt a kenyér?

21

ANYA Nem takarodsz innen!
KISFIÚ Tudott venni lisztet?
ANYA Takarodj!
KISFIÚ Mi történt magával? (És feltápaszkodik, nehogy már lábtörölő!)
ANYA Takarodj! Nincs szókingem! KISFIÚ (hátrál) Nem! Na, mi a nem? Részeg, ez igen. (Duzzog) ANYA Ta-ka-rodj!!
KISFIÚ Nem. Nem?

Anyá összeroskad, sír, Kislány kirohan, a fiú ölébe veti magát, szorítják egymást, egy csomó felhő, aztán hirtelen elengedi, és beszedegeti anyukáját

KISLÁNY Most menj innen!

Az ajtó becsukódik

KISFIÚ A kenyér és a bor kezét fogott, nem?

Begurigázik apuka

Nem kaphatnék balta helyett revolvert?
MOZGÁSSÉRÜLT FÉRFI (feléje nyújt egy zsebkendőt, de abban valami)
Töröld meg a szád!

22

A Kisfiú a kártyázók második szintjén áll, ami időközben lett, akárcsak régen, kitarítja ujját, fúj-e a szél, de nem. Azért sem

KISFIÚ Kinyilatkoztatásra vágyunk, és nem is sejtünk, még kinyilatkoztatásnyit sem. Éhesen keressük - csont ebek -, ami nem jön az

utunkba, és találjuk, ami oda kerül. Ha álmodok, hiszek, ám a felkelés ütődés: szalvétába csomagolt gyötrelem - győri keksz úszik zalakakaóban, paprikába csomagolt pikk, tördöfés. Ha felkelek, hitem lerombolódik, rombolja ő saját magát, ehhez sem kellek. Ha megszemélyesítés is, nem hiszek, semmi, ami ér. Miért álmodok mégis? zuhanásért? utazásért - utaztatás, út, voyage? illatokért? dinnyeévésért? kutyaharapásért? futok, futok, és fakalapácsok sem verik be előttem az aranysegeket, biztos ki tudjak igazodni az óriás lábnyomok között! női lábnyomok, férfikéz. Mikor egész kicsi voltam, jártam trombitaórára. (Elővesz egy trombitát, játszik valami rövidet) Ha kihúzok egy sort is az életemből, összedől a (Körülnéz, időtlenül vihog; száználmas, nem tudja) kártyavár. (Matat) Ászért, nem ászért, japán lányok selyembe csavarják magukat (egyiptomi múmiák) ír indulót dalolva a svéd afrikai fiúkért. Hová dől majd le a kínai nagy fal?! És hová dőlök én? Éltre vasalt keménynadrágban és narancskockás kis kardigánban könnyeznék csak egy mosolyt - mit nekem irkafirka, egzotikum, népviseletsípok! csak egy mosolyt a megadásért. Ha valaki megadná nekem. Ha Ő. A kezét. Akkor megfogom. Apró körmeit a szívébe színezném. Rövidke haját megnöveszteném, mert még összekeverném magamat vele. És eldobnám a trombitám, el, mert az ihlet az enyém, már csak a hossza vagyok, elég, közben mindezt suttognám, például ő is fogja meg a kezem, hogy a trombita után szálljunk, a hál' isten elfelejtett ihletért... a baj az, hogy a fal is én vagyok. Nagy. Szállni szeretnék veled, szerelmem. Elég már a szállingózásból! Fenyegetek. Véres golyócsba csomagolom a fémizű szám. Én is tekerjek már be valamit. Ha nem lehetsz az enyém. És nem. Veszélyes egy harc, nem! Védett madarak keringenek megteremtésem felett, drága madárkám. Kis csontjaidra vigyázz, hol is száll-hatnánk? tiltott az égre lépés, madaraim a fejünk felett, dörög is, szaggat a szemem. Látlak. Látok. Látom a végzetem.

Éva jelenik meg a szinten, megsimogatná a Kisfiú fejét - mindenholnan kezek nyúlnak be

(Ordít) Neeeeeeeeeeeeee!

És ugrana, egy szinttel lejjebb, de egy kéz beugorva folytatódik

ÁDÁM (elé áll) Nehogy azt hidd, ugrásnyi a vég!
KISFIÚ Semmit nem hiszek. Nektek semmi nem elég?!
ÉVA Trombitájl!
ÁDÁM Kigyók. jöjjetek!!!

Kigyók ereszkednek az égből (paróka helyén/helyett), a Kisfiú remeg

Kigyók, beszéljete!

Azok csak engedődnek egyre lejjebb, rajtuk pedig a kártyázók függnek zümmögve hatan. Leérnek, nem zümmögnek már, felnéznek, szépen, egyszerűen, majdnem lassan

KÁRTYÁZÓ 1 No csak, megfordult a világ?

Teljes csönd. A hatok a lehető leges-legesleglassabban és -legegyszerűen fentről lefelé kezdenek nézni, velük párhuzamosan egy tükör engedődik le (hátról), és egy fehér abroszos asztal (középen)

Akkor vacsorázzunk!
KISFIÚ (fhú de halsuttogás) Hát én?
KÁRTYÁZÓ 4 Testvéreim.
KISFIÚ Igen. Csak a szerelmemet akarom. Engedjete el!
ÉVA, ÁDÁM Piros filccel rajzolunk vért, és fehér hibajavitóval testet neked.
KISFIÚ Neeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

És fut, az első emberpár utána, kergetőzés

KÁRTYÁZÓ 1 Kiborul a vacsora.

KÁRTYÁZÓ 4 Első figyelmeztetés!

KÁRTYÁZÓ 2 Jézus Mária!

KÁRTYÁZÓ 6 Desszert nem lesz?

KÁRTYÁZÓ 3 Ááááás!

KÁRTYÁZÓ 1 Ne halmozd annyira a jelképeket.

Kartyázó 3 összeroskad, mindkét kezének teljes erejével eltakarja a száját. Lábai közül a Női és a Nő2 kúszik ki, végigkigyózzák- egymásra a legnagyobbakat szisszentve - a teret, nem jut eszembe, hallani-e. Elég nagy a kavarodás, mintha mindenki mindenkivel érintkezne, mégse; tele vagyunk ritmusváltásokkal

ANYA (ládát húz, CUKOR felirattal) Maguk aztán belekeveredtek! (Húz, húz) Legalább a villanyvetítőt kapcsolnák le.

Erre többen odarohannak, de félúton szörnyen elvágódnak, a többszöri próbálkozás sem segít, ki is fáradnak, a Kisfiú (leütve Ádámot és Évát) Richard Wagner: A walkürok lovaglását fújja elég tisztességesen, az Anya begerjed, (mire?) cukrokkal dobálja a HOL VAGY? feliratot, egyelőre ennyi

KÁRTYÁZÓ 4 Így nem lehet vacsorázni!

A Kisfiú fúj

ANYA Szerintem lehet.

ÉVA Tavaszi szél vizez áraszt.

ÁDÁM Vajon hány évesek lehetünk? Szerinted?

ANYA Megakadtunk.

Csend is. Néznek egymásra, nem is; botladozik a furcsaság. Olyan fáj

KISLÁNY halott fiú halott fiú
virágillat tiéd már
amibe ők eltemettek
virágillat tiéd már
szerelmed a földé
szavaid a földé
tiéd a dobom
tiéd kacajom
halott fiú halott fiú
te vagy otthonom

Csend. Fájóbb, mint... valaha. A Kislány lassan odamegy a Kisfiúhoz, és egy fehérbe burkolt (A Zsebkendő) valamit ad oda neki. Akkor kimegy. A Kisfiú kivételével az összes szereplő lefekszik a földre, minden a helyén marad

KISFIÚ Szép ez a patetikusság. A nagy dolgok mind Istennek tetszők.
Ha semmi egyéb.

KISFIÚ Kitért a lelkem, nincs mi megállítson, senki sem. Tessék. Nem álmodom már, látom az álmaimat. Nem? Elég. Fúj-e a szél? Nem érdekel. Nem ér. Apám könnyű álmot ígért. Azért is. Nem tartotta be a szavát. Es én?

A szín alján - alsó szint - bekerekedik apuka, egy fehér micsodából előcsomagol valamit, a fejéhez szegezi

Alja vagy teteje. Hiába állok, hiába hol, ha hol, hiába ér valamit, ha van ér, hogy zagyvaság vagy fájó tükröződés, tessék, elég, nem ér, eddig tartott az ismétlés, kiömlött a tintám, bocsánat, trombitám nem fújja el a szél. Lelketlen vagy, halál! Ne kísérs, összekeveredtem, na és, összekevertem az üveget a kupakjával, kifolytak literjeim.

Belép a Kislány, a Kisfiú hirtelen elveszi a fejétől a revolverét. Az Apa a szájába teszi az övét

Még egy kupaknyi van! (És nyújtja felé a pisztolyát) Hol itt a kupak? Szegény!

KISLÁNY Ne ölj meg. Annyi elég. Emlékszel, amikor virágjaiban csak nekünk világított az ég! Mindjárt esik.

Vércseppek, azok valóban. Az Apa lehunyja a szemét. Miután kitörölte belőle a véres könnyeket. Őlében pisztolya

APA Egyveleg.

KISFIÚ Nem szeretem a jelképeket. Tisztán beszélj, az több. Szűrj, és ne szűrcsölj. Amíg lehet. Elfelejtetted az isteneidet?

KISLÁNY Nem értelek. Inkább ölj meg.

KISFIÚ Nem tudom, miért...

KISLÁNY Ördög vagy, tudod, megteheted.

Mindkét szinten emelkednek a pisztolyok

Nem csaphatod össze az utolsó soraidat.

KISFIÚ Ne taníts! Tudom, mit teszek.

KISLÁNY Álom?

KISFIÚ Várj! Az utolsó elmesélem!

Apuka letöri a verítékét, a Kisfiú elkezd mesélni, de rövid időn belül csak a szája mozgását látjuk, hiába emelkednek megint a pisztolyok, hiába, hogy a Kislány kezében is az van, mert esteledik, nem fújja szél, egyre inkább sötét.

Na most mi van?

HOL VAGY?

Mert az világít.

Hatalmas dörrenés.